

Az öntudat nélküli melós

Létrehozta *deakandras*

Létrehozva: 2017-05-20 16:43

[1]

Rendszerváltó honatyáink nem mellesleg a média segítségével nem véletlenül vetnek be minden eszközt azért, hogy a dolgozó ne legyen véletlenül vetnek be minden eszközt azért, hogy a dolgozó ne legyen tisztában emberi mivoltával. Már önmagában az, hogy napjainkra a legvidámabb barakkból atomizált társadalmat és legalább 3 millió létminimum alatt élő országát hoztak létre, jelzi, hogy itt nincsenek teljesen rendben a dolgok, tudniillik ilyen mély társadalmi szakadékok se véletlenül jönnek létre. Az sem teljesen mellékes, hogy már a hetvenes években találkozhattunk olyan folyamatokkal, amelyek arra utaltak, hogy inkább egy félig-meddig fogyasztói társadalom kezd létrejönni, nem pedig egy, a dolgozók szolidaritását erősítő érdekvédelem. Hogy aztán pestiesen szólva, a dolgozók a rendszerváltás végbemenetelét végül is közönyösen szemlélték, abban ez a folyamat döntően benne volt, még akkor is, ha például rengeteg melós büszke volt arra, hogy a szocializmus korabeli híres szakmákban dolgozott. 1989-90-ben senki se mozdult, mire pedig akárki is rájött volna, mit jelent a rendszerváltás, milyen hozadéka lesz, addigra túl késő volt-persze egy jobbára fogyasztói irányba elmozdult társadalomtól öntudatos ellenállást aligha lehetett volna elvárni.

Ha azzal kezdjük, hogy a mai világban a tömegkommunikációs eszközök-rádió, televízió, újságok, világháló-döntően befolyásolják az emberek gondolkodásmódját, akkor kiemelhetjük itt azt a két, 1957-ben és 1975-ben alkotott párthatározatot, amelyek a jövőben is érvényes érték üzenettel bírnak: tudniillik ezek a törvények azt írták elő, hogy mindent szabad sugározni, illetve publikálni, amik nem az önzésre, a kispolgári magatartásra ösztönöznek vagy nem bulvárjellegűek. Ennek jelentőségét csak napjainkban tudjuk felismerni, amikor is a pletykákra épülő újságírás reneszánszát és divatját éljük. Másfelől ezt a szabályozást az is bőségesen felülírta, hogy egy bizonyos szinttől ennek nem igazán volt fogantatója, hiszen az amerikanizálódás jelei már 40 évvel ezelőtt megmutatkoztak, a televízió is tele volt amerikai filmekkel, még ha nem is olyan mértékben, mint napjainkban, emellett pedig amikor egy úgymond melós élete se arról szólt, hogy ő melós, hanem arról, hogy a munkásosztály nevében, de azok nélkül hatalmat gyakorló pártbürokraták dirigálták neki, illetve hogy magánéletében ki hova ment nyaralni, ki milyen autót vagy egyéb fogyasztási cikket vásárolt vagy birtokolt. Tehát annak nem igazán voltak jelei, hogy a dolgozó öntudatosan dolgozó módjára élt volna. Ha pedig fellépett volna saját érdekében valamely adott gyárban-üzemben, reális alternatíva nem nyílt előtte, minthogy a szakszervezeteket és az üzemi bizottságokat is a párt irányította. Emiatt a melós vagy közönyös lett az életben tapasztalt dolgok iránt-a nagyok majd úgyis eldöntik helyettem alapon- vagy a vagyonszerzés irányába terelte életét, emiatt nem csoda, hogy a későbbiekben is inkább az érdekelte, hogyan tud boldogulni, anyagi

jólétet biztosítani magának.

A rendszerváltást követően pedig az, hogy egyáltalán meg lehessen tudni élni, és ha igen, akkor hogyan, sokszorosára hatványozódott a dolgozók életében. Napjainkban egész egyszerűen aki dolgozik és szellemesen kifejezve, nem ér rá pénzt keresni, az másra se igen ér rá. Nem ér rá embertársaira, nem ér rá gyakran művelődni vagy olvasni se, semmire, mert konyhanyelven szólva hullafáradt, már ha egyáltalán van hol dolgoznia. Önmagával kénytelen elfoglalva lenni, nem tud másra összpontosítani egész egyszerűen. Ha pihen és nem dolgozik, kipihen egész heti fáradságait vagy lekötik az otthoni teendők.

Ez azonban csak a dolgok egyik oldala. A másik az, hogy a mai világ is pont a fent említett törvényi szabályozások tagadásán, elvetésén alapul. Vagy a reklámokról szól, vagy a szaftos pletykákról, vagy a szép magyarosan celebeknek hívott hírességek viselt dolgairól. Arról, hogy vásárolni, venni kell minél szebb és minél márkásabb termékeket, illetve arról, hogy mindenki a már említett hírességekkel legyen elfoglalva és ne avval, hogy kevés a pénz, egyre nehezebb megélni és hasonló "apróságokkal." Persze ilyenek azért tudnak divatban lenni, mert van rá igény. A fogyasztói világ kimondottan erről szól.

A melós pedig ebben a világban háttérben marad. Azért, mert tudja, hogy semmi se őróla szól, legfeljebb a kispolgárokról. Tudja, hogy abban a világban, ahol kevésbé az igazság számít, hanem sokkal inkább a régi feudális beidegződések, jelesül az, hogy ki kinek a kicsodája, ki erősebb a farkastörvények világában. A közhiedelemmel ellentétben melós mint olyan, van napjainkban is, még ha hivatalosan nem is melósnak vagy munkásnak, dolgozónak nevezik, hanem munkavállalónak vagy elegánsan munkaerőforrásnak. Van melós, csak vegetál és gyakorlatilag csak a háttérben vannak, akik az ő nyelvén beszélnek és az ő szemével látják a nagybetűs életet. Csak egyszer fel kell fedezni őket, különösen a még mindig pártban és nem civil érdekkifejezésben gondolkodó munkásmozgalomnak. Ez azonban kemény dió.

B.Deák András

- [pórok](#)

Forrás webcím: <https://kommunista.net/blog/az-ontudat-nelkuli-melos>

Hivatkozások:

[1] <https://kommunista.net/kep/melosjpg>